

Durmuş Hocaoğlu

Kilise'nin İmân Esâsı: "Saçma Olduğu İçin İnanıyorum"

Yeniçağ, "Analiz", 03 Ekim 2006, Pazar., s.08
"Analiz" Sıra No: 475; 2006-137; Aralık-02

YENİÇAĞ

Papa'nın memleketimizi ziyâret etmesine Türk toplumunun hemen-hemen bütününün diyebileceğimiz büyük ekseriyetle, tam bir tesânüd ve ittifak içerisinde derin bir hoşnutsuzluk göstermesi elbet de sebepsiz değil ve elbet de haksız da değil.

İmdi bu sebepleri kabaca ikiye ayırabiliriz. Bunlardan birisi, mezkûr şahsın son konuşmasının bir bakıma bardağı taşıran son damla olmuş olmasıdır; ancak burası daha ziyâde zâhirî ve tâli sebep hükmünde. Asıl sebep, Batı'nın – her ne kadar işbu Batı husûsen Amerika gibi görünse de umûmen bir "topyekûn Batı" algılaması bahis mevzûdudur - Soğuk Savaş Sonrası'nda İslâm dünyasına karşı yürütmekte olduğu saldırgan politikanın, daha yaygınca bilinen adıyla "Medeniyetler Çatışması"nın, bir uzantısı şeklinde telakkî edilmesidir.

Şimdi ilkin bakalım.

Bir önceki yazımızda Papa'nın konuşmasının en ağır bölümünü aynıyla naklettikten sonra; son noktayı "buraya kadarki kısım, salt akademisyence kalsaydı bir yere kadar normal karşılanabilecek olağan şeyler gibi duruyor; ama mes'ele hiç de öyle değil" diyerek koymuştuk.

Gerçekten de öyle: Bir akademisyenin herhangi bir mevzû gibi "din" – yâni ister umûmî manâda bir din, ister belirli bir din - hakkında da seviyeli ve ciddiye alınmaya müstahak kritikçi bir tavır sergilemesi daha ziyâde akademik-entellektüel çevrelerde irdelenir; usûl budur. Fakat burada vuku' bulan bu değil. Şöyle değil: İlkin, Akademik müzâkereler bu gibi umûma açık yerlerde ve bir mesaj iletircesine irâd edilen ideolojik ve militan evsafaiki "nutuk"lar ile gerçekleştirilmez. İkincileyin, kişilerin, fikir serdettikleri hususlara vukufiyetleri de illâ ki şarttır. Bunlardan ikincisine dikkat edildiğinde, "akademisyen" Bay Ratzinger'in İslâm dini hakkındaki bilgilerinin çok sığ ve sıradan oldukları görülmektedir. Söz gelimi, Theodore Khoury'ye istinâden ileri sürmüş olduğu, Peygamberimizi "kötü ve insani olmayan şeyler" yapmakla itham eden cümlesi, akademisyenlik değil, düpedüz militanca bir şarlatanlıktan ve en aşağı seviyede bir ahlâksızca sataşmadan başkası değildir.

İmdi: Cihad, Hristiyanlar tarafından bugüne kadar çok yersizce eleştirilmiş ve en esaslı gerekçe olarak da (Hz.) İsa'nın cihad etmeye – onların tâbiriyle "dini kılıçla yaymaya – teşebbüs etmemesi gösterilmiştir. Vâkia Hz. İsa faslı doğru, ama mes'ele başka. Başkasını herkes bilir az-çok; ben birisini söyleyeyim: Elmalılı'nın da belirtmiş olduğu gibi, O'na cihad emrolunmamıştı [*Hak Dini Kur'an Dili*, cilt: 7., Eser Kitabevi., İst., 1971., s.4931] ve İslâm'ın yüce peygamberinin cihâda başlaması için almış olduğu mesâfeyi Meryem Oğlu İsa henüz alamadan nübüvveti hitâma ermişti. Kaldı ki, Erwin I.

J. Rosenthal'in, Makyavel'in "*silâhlı peygamberler zaferler kazanırken silâhsız peygamberler ortadan kayboldular*" [*Principia*, II., Böl: 3] hükmüne atfen, meâlen, sözü, "*Îsâ başaramadı, çünkü kılıcı yoktu, Muhammed başardı, çünkü kılıcı vardı*" demeye getirmesi de [*Ortaçağ'da İslâm Siyaset Düşüncesi.*, Çev.: Ali Aksu, İz Yay., İst. 1996, s.158] dikkat çekicidir.

Burası hem derin bir cehâlet ve hem de kaba ve çiğ bir küstahlık. Cehâlet ve küstahlığın bir başka veçhesi de, Hristiyanlığın, dini kılıçla yaymanın en vahşî metodlarını asırlarca tatbik etmiş olduğunun kimse tarafından bilinmediğini zannetmek. Hâlbuki, iptidâ tâkatsiz oldukları devirlerde "sağ yanağına tokat vurana sol yanağını da uzatmayı" fazîletli bir prensip olarak lanse eden Hristiyanlık, bilâhare biti kanlanınca kan içen bir canavara dönüşmekte hiçbir ahlâkî beis görmemiştir. İşin hakikât tarafı şudur ki, Batı kültürü, şiddet, kan ve korkuya bulanmıştır ve bunların büyük bir kısmı da Hristiyan dininden belsenmektedir.

Cehâlet ve küstahlık bu kadar da değil; Kur'ân-ı Kerîm'de 2,256 sayılı bir sûre olduğunu dahi bilmeyen "akademisyen" Papa, Bizans İmparatoru Manuel'in ağzından, "*akıl gereğince hareket etmemek tanrının doğasına aykırıdır*" derken, Kilise'nin kurucu babalarından Tertullianus'un "Teslis" denen saçmalığın akıl ile bağdaştırılamazlığı karşısında teslîm olarak, çar nâ çar, "**credo quia absurdum est**" (**saçma olduğu için inanıyorum**) aforizmasını îmân esası olarak tarihe tescîl ettirdiğini ve esâsen Hristiyanlığın – elbet de Îsâ Nebî ile inzâl edilen değil, cârî olan, tarihî Kilise Hristiyanlığı'nın - bütün bütüne akıl karşıtı bir din olduğunu unutmuş gibi duruyor.

Ve daha başka "saçmalıklar"; hulâsası şu ki, Papa ve hempaları, akla uygun bir dinden ve kan ve şiddeti reddetmekten en son olarak dahi bahseden kişiler olamazlar. İşin tek hoş tarafı şu ki, câhil akademisyenlerin sâdece bizde çıkmadığını görmek insanı rahatlatıyor, bir nebze de olsa.

...en iyisi, yârın buluşalım.

